

at man fordi man gjør det konsekvent skulde straffe alle andre Arter af Opfordring til Uædelighed overhovedet eller Uædelighed paa andre Gebeter end det Rjønslige. Det paaistaar jeg, at man aldeles ikke kan slutte paa den Maade, men det er i ethvert Tilfælde ogsaa anerkjendt i vor gjældende Straffelovgivning. Den stiller Medhjælp og Opfordring til Utugt i Rjønforhold anderledes, end den stiller Medhjælp eller Opfordring til andre Arter af Uædelighed. Det er et Spørgsmaal, som jeg tror vil føre meget for vidt, hvis man her vilde komme ind paa det almindeligere Spørgsmaal om, i hvilken Grad Staten bør udtrække Statsmyndigheden paa Sædelighedens Omraade, og hvor Grændsen i saa Henseende bør drages. Derfor vil jeg ikke komme ind paa det her; thi saa blive vi som sagt aldrig færdige, saa vilde der reise sig det ene tvivlsomme Spørgsmaal efter det andet; men jeg holder mig blot til den gjældende Ret og siger: Det at drage ind under Straffebehandling Opfordring, Medhjælp o. s. v. til Andres Uædelighed, er ikke noget Nytt, men ja! der indenfor den Kamme, der allerede længe har været anerkjendt her for det, som man i alle Stater, i hvert Tilfælde i de allerfleste Stater, ogsaa betragter som strafbare Handlinger. — Dernæst skal jeg med Hensyn til § 3 bemærke, at jeg, som jeg gjentagne Gange har udtalt i det andet Thing, ikke betragter denne Paragraf som skulende være Andet end en Tydeliggjørelse af, hvad der ligger i Straffelovens § 185. Jeg tror ikke, at § 185, saaledes som den lyder og navnlig ved Brugen af Udtrykket „uterligt Forhold“ fremkalder rigtige Forestillinger hos Ræggfolk, som læse Loven, og jeg tror, at mange af de Ræggfolk, som læse Loven, ville blive ikke lidt forundrede, naar de se, hvorledes denne Paragraf anvendes af Domstolene. Den anvendes rigtig af Domstolene naturligvis, men paa en Maade og under Forhold, saa jeg ikke tror, at man i Almindelighed vil kunne tænke sig en saadan Anvendelse. Derfor siger jeg, hvad der ogsaa er udtalt i Landssthingets Udvalgsbetænkning, og som ogsaa er blevet ytret i dette Thing, at dette ikke har Andet for sig end at gjøre det klart og lægge det nært for Enhvers Bevidsthed, hvad der egentlig er sigtet til ved Paragrafen. Men det gjælder ogsaa her, som ved Udtrykket „utugtige Skrifter“, at det ikke for mig er Hovedsagen. Har man virkelig saa stor Frygt for, at der ved disse Ord „Den, der ved uterligt Forhold eller ved uanstændige Ord, Læder eller Handlinger giver offentlig Forargelse“, skal afstedkommes store Ulykker, saa

kan man meget godt slette disse Ord ud og blive staaende ved Straffelovens § 185. Det har jeg efter den Praxis, der har dannet sig, med Hensyn til Anvendelsen af denne Paragraf ved Domstolene, heller ikke noget Særligt imod. Jeg tror derfor at kunne slutte med at fremhæve, hvad jeg troede forstodes af sig selv, at naar jeg har forelagt dette Lovforslag, saa er det naturligvis ligesaa lidt min Mening med dette som med ethvert andet; jeg forelægger, at det skal tages ubetinget, som det lyder, og at jeg slet ikke er villig til at forhandle om Ændringer deri. Det følger af Sagens Natur, at naar et Forslag forelægges til Forhandling i et af Thingene, er Meningen dermed, at der skal kunne stilles Ændringsforslag dertil, og at af disse Ændringsforslag skal man kun gaa ind paa dem, man finder ere berettigede. Man har — synes jeg — under Diskussionen her ligesom villet bortskyde den Mulighed, at jeg skulde være tilbøielig til at gaa ind paa nogen Ændring og betragtede det som saa at sige det sidste Ord, hvad der stod i selve Lovforslaget; men jeg veed ikke, hvorfor man mere vil supponere det ved det her foreliggende Forslag end ved andre Forslag. Jeg vil derfor slutte med at udtale, at det meget vilde forandre mig, og at det vilde forekomme mig som en meget afvisende Behandling, om man vilde negte dette Lovforslags Overgang til anden Behandling og betragte det som uoverdigt til at blive drøftet nærmere i Udvalg og blive gjort til Gjenstand for noget nærmere Forhandling med mig.

Brandes: Det kan ikke undre Nogen, at jeg efter den Behandling, Lovforslaget fik her i Thinget i Mandags, og efter det vage Forsvar, det nu fik fra den høitæredede Ministers Side, maa finde, at dette Lovforslag, der opstod som en Jugl Phønix i Landssthinget, men nu efter denne Behandling her mere ligner en plukket Høne, hvis magre, hæslelige Krop skinner frem, efter at Hjere ere revne bort — at dette Lovforslag derfor ikke i og for sig er indbydende til Forhandling. Naar jeg ønsker at udtale mig, er det nærmest for at udtale mig om dette Forslags Forhistorie og den Anledning og de Grunde, man har givet for dets Indbringelse, og ikke saa meget om Lovforslaget selv, men jeg ønsker dog tillige at tilføie nogle Ord om de Virkninger, Lovforslaget vil have, om det virkelig skulde blive vedtaget her i Thinget. Lovforslagets § 2 er jo det vigtigste i Lovforslaget, det er anerkjendt af alle ærede Medlemmer, som have talt, og det skinner ogsaa igjennem den ærede Mini-